

VUODEN 1917 MAALISKUUN 4 (17) pn TEESIEN LUONNOS ¹⁰²

Tiedot, joita tällä hetkellä, 17. III. 1917, Zürichissä on Venäjältä, ovat niin niukkoja ja tapahtumat kehittyvät maassamme nyt niin nopeasti, että asioiden tilasta voidaan tehdä päätelmiä vain perin varovaisesti.

Eilen sähkeet kuvasivat asian siten, että tsaari on jo luopunut valtaistuimesta ja uusi lokakuulais-kadettilainen hallitus ¹⁰³ on jo tehnyt sopimuksen Romanovien hallitsijasuvun muiden edustajien kanssa. Tänäpäin saatiin tieto Englannista, ettei tsaari ole vielä luopunut valtaistuimesta ja ettei hänen olinpaikastaan ole tietoa. Tsaari siis yrittää tehdä vastarintaa, järjestää puoluetta ja mahdollisesti sotaväkeä restauraatiota varten; jos tsaarin onnistuu paeta Venäjältä tai saada osa sotavoimista puolelleen, hän saattaa kansaa pettääkseen esittää Saksan kanssa allekirjoittamansa manifestin viipymättömästä erillisrauhasta!

Tällaisen asiain tilan vallitessa proletariaatin tehtävä on melko monimutkainen. Epäilemättä sen tulee järjestäytyä mahdollisimman hyvin, koota voimansa, aseistautua, lujittaa ja kehittää liittoaan kaupunkien ja maaseudun työtekevien joukkojen kaikkien kerrosten kanssa kyetäkseen tekemään armotonta vastarintaa tsaristiselle taantumukselle ja murskaamaan lopullisesti tsaristisen monarkian.

Toisaalta uusi hallitus, joka on anastanut vallan Pietarissa tai oikeamminkin siepannut sen väkisin sankarillisen verisen taistelun voittaneen proletariaatin käsistä, on kokoonpantu liberaalisista porvareista ja tilanherroista, joiden talutusnuorassa kulkee Kerenski, joka edustaa demokraattista talonpoikaistoa ja mahdollisesti työläisten sitä osaa, joka on saatu houkuteltua porvarilliselle tielle ja unohtanut internationalismin. Uusi hallitus on kokoonpantu

niistä, jotka ovat Saksan-vastaisen imperialistisen sodan, t.s. Englannin ja Ranskan imperialististen hallitusten kanssa liitossa käytävän sodan, vieraiden maiden, Armenian, Galitsian, Konstantinopolin y.m., ryöstämisen ja valloittamisen takia käytävän sodan ilmeisiä kannattajia ja puolustajia.

Uusi hallitus ei pysty antamaan Venäjän kansoille (eikä liioin niille kansakunnille, joihin sota on meidät sitonut) ei rauhaa, ei leipää eikä myöskään täydellistä vapautta, ja siksi työväenluokan on käytävä edelleen taisteluun sosialismin ja rauhan puolesta, käytettävä sitä varten hyväkseen uutta tilannetta ja selitettävä se mitä laajimmille kansanjoukoille.

Uusi hallitus ei pysty antamaan rauhaa sen takia, että se edustaa kapitalisteja ja tilanherroja, eikä senkään takia, että sitä sitovat Englannin ja Ranskan kapitalisteihin sopimukset ja velkasitoumukset. Jääden uskollisiksi internationalismille Venäjän sosialidemokraattien tulee siksi selittää rauhaa odottaville kansanjoukoille ennen kaikkea ja ensi vuorossa se, että rauhaa ei voida saavuttaa nykyisen hallituksen aikana. Ensimmäisessä kansalle osoittamassaan vetoamuksessa (17. III.) tuo hallitus ei sanonut sanaakaan nykyhetken tärkeimmästä peruskysymyksestä, rauhasta. Se pitää salassa ryöstösopimukset, joita tsarismi solmi Englannin, Ranskan, Italian, Japanin y.m. kanssa. Se haluaa salata kansalta totuuden sotasuunnitelmastaan, siitä, että se on sodan ja Saksasta saavutettavan voiton kannalla. Se ei kykene tekemään sitä, mikä nykyään on tarpeen kansoille: ehdottamaan viipymättä ja julkisesti kaikille sotiville maille välirauhan solmimista heti paikalla ja sitten solmimaan rauhan sillä perusteella, että vapautetaan kokonaan siirtomaat ja kaikki riippuvaiset ja vajaa-oikeuksiset kansat. Sen toteuttamista varten tarvitaan työväenhallitus, joka on liitossa ensinnäkin maaseutuväestön köyhimpien joukkojen kanssa ja toiseksi kaikkien sotivien maiden vallankumouksellisten työläisten kanssa.

Uusi hallitus ei pysty antamaan kansalle leipää. Ja mikään vapaus ei tyydytä joukkoja, jotka näkevät näikää sen takia, että elintarvikkeita on riittämättömästi, että niiden jakelu on keinoa ja, mikä tärkeintä, että tilanherrot ja kapitalistit ovat anastaneet ne itselleen. Jotta kansoille voitaisiin antaa leipää, tarvitaan tilanherroja ja

kapitalisteja vastaan suunnattuja vallankumouksellisia toimenpiteitä, ja näitä toimenpiteitä kykenee toteuttamaan vain työväenhallitus.

Ja lopuksi, uusi hallitus ei pysty antamaan kansalle myöskään täydellistä vapautta, vaikka se manifestissaan 17. III. 1917 puhuu yksinomaan poliittisesta vapaudesta vaieten muista yhtä tärkeistä kysymyksistä. Uusi hallitus on jo koettanut saada aikaan sopimusta Romanovien hallitsijasuvun kanssa, sillä kansan tahdosta välittämättä se on ehdottanut tuon hallitsijasuvun tunnustamista sillä perusteella, että Nikolai II luopuu valtaistuimesta ja joku Romanovien perheestä määrätään holhoojahallitsijaksi hänen poikansa alaikäisyyden ajaksi. Uusi hallitus lupaa manifestissaan kaikenlaisia vapauksia, mutta ei täytä suoranaista ja ehdotonta velvollisuuttaan, mikä vaatii sitä myöntämään viipymättä vapaudet, antamaan sotilaiden valita upseerit y.m., määräämään toimitettaviksi Pietarin, Moskovan ja muiden kaupunginduumien vaalit todella yleisen eikä vain miesten äänioikeuden perusteella, luovuttamaan kaikki valtion ja julkiset rakennukset kansankokousten pitoa varten, määräämään toimitettaviksi kaikkien paikallisten laitosten ja zemstvojen vaalit samanlaisen todella yleisen äänioikeuden perusteella, kumoamaan kaikki paikallisen itsehallinnon oikeuksien rajoitukset, panemaan pois viralta kaikki virkamiehet, joita nimitetään ylhäältä käsin valvomaan paikallisten itsehallintojen toimintaa, toteuttamaan paitsi uskonnustuksen vapautta myös vapauden olla uskomatta, erottamaan koulun heti kirkosta ja vapauttamaan sen virkamiesholhouksesta j.n.e.

Uuden hallituksen koko manifesti maaliskuun 17 p:ltä herättää mitä suurinta epäluottamusta, sillä se sisältää pelkästään lupauksia eikä toteuta viipymättä elämässä ainoatakaan kaikkein välttämättömimmistäkään toimenpiteistä, jotka aivan hyvin voitaisiin ja pitäisi toteuttaa heti.

Uusi hallitus ei mainitse ohjelmassaan sanallakaan 8-tuntisesta työpäivästä eikä työläisten taloudellisen aseman muista parannuksista, maan antamisesta talonpojille, kaiken tilanherrojen maan luovuttamisesta talonpojille ilman iunastusmaksua; ja olemalla vaiti noista kipeistä kysymyksistä se paljastaa olevansa luonteeltaan kapitalistien ja tilanherrojen hallitus.

Rauhan, leipää ja täydellisen vapauden pystyy kansalle antamaan vain työvänehallitus, joka nojautuu ensinnäkin talonpoikaisväestön valtaenemmistöön, maataloustyöläisiin ja köyhiin talonpoikiin ja toiseksi liittoon kaikkien sotivien maiden vallankumouksellisten työläisten kanssa.

Vallankumouksellinen proletariaatti ei sen vuoksi voi pitää maaliskuun 1 (14) pn vallankumousta muuna kuin ensimmäisenä, ei vielä läheskään täydellisenä voittona suurella tiellään, eikä se voi olla asettamatta tehtäväkseen taistelun jatkamista demokraattisen tasavallan ja sosialismin saavuttamisen puolesta.

Täyttääkseen tuon tehtävän proletariaatin ja VSDTP:n on käytettävä hyväkseen ennen kaikkea sitä suhteellista ja epätäydellistä vapautta, jonka uusi hallitus myöntää ja joka voidaan turvata ja saada täydellisemmäksi vain jatkamalla päättävämmin ja sitkeämmin vallankumouksellista taistelua.

On välttämätöntä, että maaseudun ja kaupunkien kaikki työtätekevät joukot ja myös sotaväki saisivat tietää totuuden nykyisestä hallituksesta ja siitä, miten se todellisuudessa suhtautuu päivänpolttaviin kysymyksiin. Tarvitaan työläisten edustajien Neuvostojen järjestämistä ja työläisten aseistamista; on välttämättömästi perustettava proletaarisia järjestöjä sotaväen keskuuteen (jolle uusi hallitus myös lupaa myöntää poliittiset oikeudet) ja maaseudulle; erittäin välttämätön on maatalouden palkkatyöläisten luokkaorganisaatio.

Vain silloin, kun mitä laajimmat väestöjoukot ovat selvillä asioista ja järjestyneitä, voidaan turvata vallankumouksen seuraavan vaiheen täydellinen voitto ja vallan valtaaminen työvänehallituksen käsiin.

Jotta saataisiin täytetyksi tuo tehtävä, jonka kansa voi vallankumouksellisena aikana ja sodan ankarien opetusten vaikutuksesta omaksua paljon lyhyemmässä ajassa kuin tavallisten olosuhteiden vallitessa, on tarpeen, että vallankumouksellisen proletariaatin puolue, joka on pysynyt uskollisena internationalismille eikä ole uskonut valheellisia porvariston fraaseja, mitkä pettävät kansaa puheilla „isänmaan puolustuksesta” nykyisessä imperialistisessa sodassa, ryöstösodassa,— että tämä puolue olisi aatteellisesti ja järjestöllisesti itsenäinen.

Ei ainoastaan nykyinen hallitus, vaan myös demokraattisporvarillinen tasavaltalainen hallitus, jos se muodostuisi ainoastaan Kerenskistä ja muista narodnikkilaisista ja „marxilaisista” sosialipatriooteista, on kykenemätön pelastamaan kansaa imperialistisesta sodasta ja takaamaan rauhaa.

Siksi me emme voi tehdä mitään blokkeja, liittoja emmekä edes sopimuksia puolustuskannalla olevien työläisten kanssa, emme Gvozdevin—Potresovin—Tshhenkelin—Kerenskin y.m. suunnan kanssa emmekä niiden henkilöiden kanssa, jotka Tshheidzen y.m. tavoin ovat horjuvalla ja epä määräisellä kannalla tässä peruskysymyksessä. Sellaiset sopimukset eivät ainoastaan kylväisi valhetta joukkojen tietoisuuteen ja tekisi niitä riippuvaisiksi Venäjän imperialistisesta porvaristosta, vaan ne myös heikentäisivät ja horjuttaisivat sitä proletariaatin johtavaa osuutta, joka sillä on kansojen vapauttamisessa imperialistisista sodista ja kaikkien maiden työväenhallitusten välisen todella kestäväen rauhan takaamisessa.

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
II Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
